

Connexió Gardel

Un relat de: [Ricard Sayeras Quera](#)

La Mireia es va posar el davantal per netejar els tres plats, el bol, les dues copes i els coberts que havia fet servir aquell vespre a la pica de la cuina. Era molt més parament que un dia qualsevol, però era la nit de Fi d'Any, i el sopar havia de ser especial. Fins i tot, amb una pinzellada d'elegància. Havia tret de l'armari les peces de porcellana de l'àvia Remei, i la coberteria de plata i les copes de cristall de l'aixovar de la mare, per servir el micuit de fetge d'oca amb poma caramel·litzada, el pastís de peix de roca, el jarret de vedella rostit amb salsa de ceps i la mousse de xocolata i cafè.

Mentre ensabonava els atuells, se li va escapar una mitja rialla tot pensant en com s'indignaria la seva mare si hagués sabut que havia comprat el sopar fet a la carnisseria de sota casa. La senyora Encarnació Aimerich de Pujolràs, era de costums d'abans de la guerra. Per ella, una dona com cal havia de ser capaç de cuinar, i fer-ho bé. A més de dur la casa, criar una família, i, en el seu cas, portar la botiga de làmpades que havien heretat de l'avi Ernest. Luminàries Poble Nou es deia l'establiment.

Els crits que venien del pati de llums la varen tornar a la realitat. Faltaven poc més de cinc minuts per mitjanit. Va enllestir a la cuina i es va preparar els dotze grans de raïm, pelats i en línia en un platet. També es va servir una altra copa de cava. Abans d'instal·lar-se al davant de la tele es va treure el davantal i es va allisar el vestit amb les mans. A casa sempre havien celebrat el traspàs d'any mudats i clenxinats. A la mare li entusiasmava perquè, segons ella, feia senyor.

Es va menjar cada raïm amb la campanada que tocava i es va veure la meitat del cava que s'havia servit. Després va apagar la televisió. Quan la sala d'estar va quedar en silenci se li va escapar un llarg sospir. Li feia molta mandra sortir en aquell moment. De fet, celebrar les festes nadalenques li feia una peresa colossal pel buit que li havien deixat les absències dels éssers estimats. Com el trobava a faltar, al pare. Aquelles mirades càlides i comprensives. Les carícies d'aquella mà enorme però suau. I els somriures còmplies quan li passava diners per sota la taula d'amagat de la mare. No passava dia que no pensés en ell. A l'àvia Remei també la tenia molt present. Quan tastava menjar, li venia al cap de seguida, perquè mai cap plat era tan exquisit, ni cuinat amb tant d'amor com els que li havia fet ella. Amb el pas dels anys s'havia acostumat a la soledat, així i tot, se li feia molt feixuc el Nadal. Massa.

Aquell any, però, les seves nebodes, que havien arribat del Canadà a començament de curs, l'havien engalipat per sortir a ballar. Necessitaven un adult responsable que les acompanyés, per poder convèncer als seus pares que les deixessin sortir, i ella s'havia deixat endur per l'empenta encomanadissa d'aquell parell de jovenetes disposades a menjar-se el món.

El primer que varen fer les bessones va ser obrir-li un perfil al Meetic. S'havia de relacionar amb homes de la seva edat, trencar la grisa rutina casa-botiga-casa, i trobar una parella per sortir la nit de Cap d'Any. Totes tres varen triar i remenar entre els 43 pretendents que li varen sortir.

-Encara tinc prou requesta per a la meva edat -va pensar ella en aquell moment.

Amb els finalistes, la Mireia, fins i tot, havia sortit a fer un cafè de dissabte a la tarda per veure de quin peu calçaven. L'Armand, un fotògraf free-lance, no gaire més alt que ella, però amb uns ulls verds molt penetrants, un somriure sorneguer i un conjunt de mitja cabellera i barba curta d'un gris platejat què, totes tres havien coincidit, li donaven un aire molt interessant, va ser l'escollit. El fet de ser més bon escoltador que parlador, també va ajudar.

A un quart d'una va sonar el timbre de casa seva. Eren les noies, que passaven a recollir-la per anar al Casino de l'Aliança. Es va acabar el cava d'un glop i va obrir la porta.

-Oh tia, que guapa estàs! – van cridar les bessones a cor. -I estrenes vestit!

-Mireu, nenes, un dia és un dia. Me l'ha fet la Georgina, aquella companya meva de la carrera, que us he explicat algun cop que ven roba per internet.

-Amb aquest recollit de cabells encara t'assembles més a l'àvia Remei a la foto del seu casament.

-Vols dir Rut? Exagerada! Ella sí que era guapa, i molt més jove en aquella foto.

-Portes Ventolin a la bossa, tia? Perquè quan et vegi l'Armand, es quedarà sense respiració –va afegir l'Ester.

-Al final, em fareu posar vermella. Vinga va, no us en foteu més de la vostra tia fòssil.

Entre riallades, les tres Pujolràs van anar fins a l'ateneu on es feia el ball. Una gentada bulliciosa entrava i sortia de l'històric edifici, mentre els focs artificials i els petards omplien aquella freda, però festiva, nit d'hivern.

Li va costar reconèixer la sala de ball, a la Mireia. Amb els llums de colors i les boles de miralls era molt diferent

de tal com ella la recordava. Perquè hi havia passat moltes hores en aquell local. Aprenent a ballar sardanes, fent els Pastorets per Nadal, a l'esplai del barri i celebrant les revetlles de Sant Joan. Aquells records varen remoure alguna cosa a l'ànima malenconiosa de la dona.

-Pot-ser feia vint-i-cinc anys que no hi posava els peus a l'Aliança –va dir una veu masculina des del darrera d'ella, que es va girar sorpresa. Era l'Armand enfundat en un vestit negre de festa, amb una camisa blanca impecable i una corbata negra estreta. A l'orella dreta, li brillava el lluentó d'una petita arracada.

-Hola, Armand, bona nit i bon any nou -va respondre la Mireia, fent un parell de petons a qui havia de ser el seu acompanyant aquella nit. En apropar-se al fotògraf, el seu perfum sec i penetrant, amb un deliciós aroma de llima i tocs de fusta, cuir i tabac, van sorprendre d'una manera agradable la dona perquè li va recordar una mica al que es posava el seu pare.

-Bon any nou, també, Mireia –va afegir l'home, que sense deixar-la anar de la mà la va mirar de dalt a baix des de la distància de mig pas-. He de dir-te que estàs molt guapa. El color bordeus et queda molt bé. I el tall del vestit t'afavoreix molt.

-No facis compliments, Armand –va contemporitzar ella.

-No en faig pas. Estàs radiant aquesta nit. Vols que anem a seure? He vingut puntual i he pogut reservar una taula.

L'Armand va oferir el braç a la Mireia per fer el camí cap al reservat. Mentre travessaven la sala, la dona no sabia com dissimular la vergonya que li feia ostentar d'aquella manera al davant de tot el barri. Algunes veïnes la varen saludar amb un moviment de cap o de mà; també es va fixar en com els repassaven de dalt a baix a tots dos. Un cop a la taula, l'home va oferir la cadira que quedava de cara a la pista a la seva acompanyant, que es va seure amb la sensació de ser la diana de totes les mirades.

-Vols un xic de cava, Mireia?

-Una mica sí, si us plau, que avui és cap d'any.

-Brindem –va dir l'Armand després d'omplir les dues copes-. És un tòpic però, perquè l'any que comença ens sigui propici i es facin realitat tots els nostres somnis.

Mentre feien xocar els calzes de plàstic, ells dos es van mirar als ulls per primer cop aquella nit. L'agradable calidesa de la mirada de l'home, va desguarnir la primera línia de defensa de la dona.

-Abans has dit que ja havies vingut a l'Aliança fa anys, no?

-Pels Jocs Olímpics, aquí hi havia un centre de coordinació de voluntaris, i jo n'era el cap de logística.

-Que dius ara? –els ulls de la Mireia es van il·luminar-. Quina casualitat! Jo vaig fer de voluntària també, però al centre de premsa de la Fira. Quins temps...

-I tant. Quina experiència més maca. Un grup de companys de la promoció d'Història de l'Art ens vàrem apuntar junts de voluntaris i va ser genial. Ho repetiria a ulls clucs.

-Segona coincidència. Jo també vaig començar Història de l'Art. El 1990. Però ho vaig haver de deixar, per motius familiars.

-M'hauria agradat conèixer-te en aquella època. Devies trencar molts cors allà amb aquest somriure que administres com si fos un mineral preuat.

-Ja pots comptar.

Atabalada, la Mireia, es va veure de cop el cava que li quedava a la copa. No estava acostumada a rebre aquesta mena d'elogis i es va sufocar.

En aquell moment, el DJ va punxar un tango. L'Armand, sense dir paraula, la va agafar de la mà i la va estirar cap a la pista amb suavitat, però amb fermesa. Ella va seguir amb els ulls esbatanats. No podia creure que el seu cos estès fent tot el contrari del que el seu cap li ordenava.

-Tinc el tango molt rovellat! –va protestar la dona.

-És com anar en bicicleta. Confia en mi i tot anirà bé.

El bandoneó i el violí varen omplir la sala d'una melangia dolça i trista, que va inundar els sentits dels balladors.

Les cares de la Mireia i l'Armand es van aturar a dos dits de distància. Varen tibar les esquenes i varen posar els braços tal com manem els cànons argentins. Les mirades clavades una amb l'altre, mentre els peus seguien els compassos lent, lent, ràpid, ràpid, lent de la melodia. La hipnòtica veu d'en Carlos Gardel va cantar,

Acaricia mi ensueño
el suave murmullo de tu suspirar,

¡como ríe la vida
si tus ojos negros me quieren mirar!

La dona gairebé notava que l'Armand la portava com si fos una ploma, amb pas ferm i decidit a cavall de la música. Els peus de la Mireia, com per art de màgia, replicaven amb fidelitat les mateixes figures que marcaven els d'ell. Recorrien la pista com si patinessin sobre gel. No es deien res, només es miraven, però es va establir una connexió entre ells, que era com si haguessin ballat junts molts cops. Es giraven, s'aturaven i tornaven a arrencar empesos pel marcat i sensual ritme de la cançó.

Y si es mío el amparo
de tu risa leve que es como un cantar,
ella aquieta mi herida,
¡todo, todo se olvida..!

El cor de la Mireia, anava a mil per hora. Notava com les mans de l'Armand li cremaven la pell. I aquell foc li recorria tot el cos, generant un remolí de sensacions que la dona no havia experimentat mai a la seva vida. Era incapaç de deixar de mirar-lo. Estava presonera d'aquells ulls i d'aquella mitja rialla permanent i franca de l'home, que li estava despertant una animalitat, que ella desconeixia que podia habitar a la seva ànima.

Y si es mío el amparo
de tu risa leve que es como un cantar,
ella aquieta mi herida,
¡todo, todo se olvida..!

L'Armand era conscient del frenesí de la seva parella i marcava els moviments del tango amb un estudiat dramatisme. Allargava els lents fins al paroxisme i accelerava els ràpids com si li passés la corrent. Veia les flamarades d'arravatament que desprenien aquells ulls negres captivadors, demanant-li més deliri, més voluptuositat, més tango. I ell estava disposat a donar-li. A donar-se fins a l'esgotament. Feia anys que no es trobava tan a gust entre els braços d'una dona i no desitjava trencar aquella màgia, aquella connexió, aquella atracció que el tango estava establint entre ells dos.

El día que me quieras
la rosa que engalana
se vestirá de fiesta
con su mejor color.
Al viento las campanas
dirán que ya eres mía
y locas las fontanas
me contarán tu amor.

La sala, els llums, la gent, el món havia desaparegut al voltant de la Mireia, transportada a una altra dimensió per la passió carnal d'aquell ball. Només hi eren ells dos, envoltats per un núvol vermellós engendrat per una música excitant, com no n'hi havia d'altra. I Gardel li xiuxiuejava a l'orella.

La noche que me quieras
desde el azul del cielo,
las estrellas celosas
nos mirarán pasar
y un rayo misterioso
hará nido en tu pelo,
luciérnaga curiosa
que verá... ¡que eres mi consuelo..!

Estava en trànsit. Tremolava com si tingués febre. La roba li feia nosa. I el seu jo més racional, que feia dècades que li governava la vida, havia fugit derrotat per un desig que cada cop era més gran. Volia que allò no s'acabés mai més i tenia molt clar com s'havia de saciar aquella set inabastable que li nèxia del fons del cos. Era un desig horitzontal que s'expressava de manera vertical, amb el ball.

El día que me quieras
no habrá más que armonías,
será clara la aurora
y alegre el manantial.

Traerá quieta la brisa
rumor de melodías
y nos darán las fuentes
su canto de cristal.
El día que me quieras
endulzará sus cuerdas
el pájaro cantor,
florecerá la vida,
no existirá el dolor...

I quan estava tocant el cel amb la punta dels dits, la música es va acabar. Es van quedar tots dos mirant-se, quiets, amb una intensitat tòrrida i salvatge. Torbats i panteixant. Amb moviments lents i respiracions fondes van tornar a la seva taula, atuits, com ho estant els amants després d'arribar a l'orgasme.

La Mireia necessitava amb urgència beure alguna cosa per dissipar l'excés de calor. L'Armand, recuperava el capteniment eixugant-se amb discreció la suor del coll i del front amb el mocador de butxaca. Li va costar mantenir la mà ferma quan servia cava a la seva parella. Ell també se'n va servir i se'l va veure gairebé d'un glop.

-Oh, tia, que bé que balleu! –varen dir-li, esverades, les bessones a la seva tia-. Semblàveu sortits d'un concurs. La dona es va girar cap a les seves nebodes, i va fer una rialla compromesa. Encara no havia aterrat del tot.
-Ha estat bé, eh? Ara haig d'anar un moment al servei, disculpeu-me.

Mentre era al lavabo, la dona pensava en el que li acabava de passar i no s'ho explicava. S'havia deixat anar d'una manera inusual. De cop i volta, li preocupava què en pensaria, l'Armand, d'ella. Havia tirat per terra la seva imatge de persona continguda i cerebral, gairebé nòrdica. El seu jo racional va voler atribuir aquell incident a un excés de cava, que li havia pujat al cap per haver menjat poc per sopar; a l'entorn festiu i, també, a aquella música tan temptadora.

Quan va tornar a la sala, la música s'havia aturat i un home explicava des de l'escenari que repetirien les campanades de cap d'any allà mateix fent servir una cassola i un cullerot. Va arribar a la seva taula just quan els deixaven dues bossetes de cotilló i dos gotets plens de raïms.

-A punt per a les segones campanades? –li va demanar l'Armand.
-Com dèiem els escoltes, sempre a punt!

Varen riure, mentre obrien les bosses i es preparaven els grans. L'home de l'escenari va començar a atacar la cassola amb el cullerot. Gong, Gong, Gong, Gong, Gong, Gong. Tothom s'afanyava a empassar-se el raïm per no perdre el ritme. Gong, Gong, Gong, Gong, Gong, Gong.

-FELIÇ ANY NOU! –va cridar l'home del cullerot.

La Mireia es va girar cap a l'Armand per felicitar-lo i es va trobar la seva boca massa a prop. No ho va poder resistir. Va tancar els ulls i li va fer un petó als llavis. Ell no es va fer enrere. Al contrari, s'hi va posar bé. Li va posar una mà al clatell i l'altra a mitja esquena per allargar la besada. Aquell petó va ser elèctric i va durar fins que el cor els hi va dir prou a tots dos.

Quan es van separar, la dona va voler dir alguna cosa, però l'home li va posar el dit índex al davant dels llavis per indicar-li que no parles. La va agafar de la mà i la va conduir fins a la pista. Als altaveus sonava "La Chica Ye Ye" i la varen ballar al mig de la colla de les bessones, com si ells també tinguessin setze anys.

I després en varen ballar una altra i una altra més, com si no hi hagués un demà. Fins que els varen tirar al carrer de l'Ateneu perquè era hora de plegar.

-Anem a menjar xocolata desfeta? –va proposar l'Armand.
-Sí, sí! Va tia, anem-hi! –va implorar les més joves del grup.
-Si no ho féssim, no seria una revetlla completa a l'estil del Poble Nou –va sentenciar la Mireia–. Us proposo anar fins a la xurreria Ríos, que és a tocar de casa vostra.

Tots hi van estar d'acord i es varen dirigir Rambla del Poble Nou avall, en mig de molts altres noctàmbuls que anaven i venien pel passeig compartit l'alegria del canvi d'any. La Mireia i l'Armand caminaven de costat, en silenci, amb les mans a les butxaques dels seus abrics i mirant endavant. Al cap d'una estona, ella va posar la seva mà dreta dins de la butxaca esquerra de la jaqueta d'ell i li va agafar fort la mà. L'home només va mirar un xic de reüll per veure quina cara hi posava la dona. Continuava mirant a l'horitzó, però ara amb un somriure de

felicitat dibuixat als llavis. La Rut i l'Ester, caminaven tot darrere, intercanviant-se mirades còmplies i divertides, sense deixar d'informar pel whatsapp a la resta de la seva colla dels progressos de la incipient parella.

Quatre gots de xocolata desfeta i una dotzena i mitja de xurros més tard, la Mireia i l'Armand varen deixar a les bessones a la porta de casa seva.

-Noies, espero que us ho hagueu passat bé aquesta nit. I recordeu que tenim secrets a mitges, eh? –va dir la tia, mentre els picava l'ullet-. Les nebodes varen respondre amb un assentiment murri i varen entrar cap a dins del portal després de fer un petó de comiat a la Mireia i a l'Armand.

-I ara que et ve de gust fer? –va demanar l'home.

-M'agradaria anar a veure la sortida del sol. No ho he pogut fer mai. Que et sembla si baixem fins a la platja del Bogatell?

La resposta de l'Armand va ser agafar-li la barbeta amb la mà dreta, aixecar-li un xic la cara i fer-li un dolç petó als llavis, que tots dos varen assaborir amb els ulls clucs, com si fos un glop de licor. Agafats de bracet, varen dirigir les seves passes cap al mar, que l'albada ja començava a tenyir de taronja, ella amb el cap recolzat sobre l'espatlla d'ell. Des d'una finestra del tercer pis, quatre ulls adolescents els van seguir fins que els varen perdre de vista. Cap dels quatre oblidaria mai aquell cap d'any.